

KÉPES KRÓNIKÁK

HŐSÖK NAPJA
Budapest,
2011. május 29.

Hősök napja

Május utolsó vasárnapja a „Hősök emlékünnepé”- A hatályát nem veszített első törvény szerint:

„A magyar nemzet mélységes szeretettel, magasztaló elismeréssel és hálával emlékezik meg azokról a hős fiairól, akik a (1914–18. évi) világháborúk alatt a hazáért vívott súlyos küzdelmekben a magyar nemzetnek dicsőséget és hírnevet szerezve életüket áldozták fel.

A nemzet soha el nem múló hálája és elismerése jeléül, az élő és jövőendő nemzedékek hősi halottai-nak dicsőségére, minden esztendő május havának utolsó vasárnapját, nemzeti ünnepnapot, mint a Hősök emlékünnepét a magyar nemzet minden-kori hősi halottainak szenteli.” Mi is e templomban jelenlevők is.

Urunk! Hálás szeretettel em-lékezünk a háborúkban elesett hősi halottainkra. – Add, hogy akik annyit szenvedtek, vérüket ontot-ták, és életüket áldozták hazánkért, megbocsátó irgalmadból élvezhessék örök békédet. s részük legyen az örök dicsőségben is.

Hallgass meg Urunk!

Kérünk Téged, hallgass meg minket

Hősök napja

A VILÁGTÖRTÉNELEM legvéresebb százada végén az új évezred kezdetén még inkább bizonyossá válik, hogy a háború fogalma elválaszthatatlan az emberiség lététől. Vitán felül áll, hogy az örök BÉKE nem más, mint vágyalom és ez a fogalom csak jóhiszemű bölcselők elgondolása alapján, milliók megvalósíthatatlan óhajaként kerül be a köztudatba.

Az emberiség utolsó 100 éve sem állt voltaképpen másból, mint háborúk sorozatából, amelynek részesei voltunk és vagyunk itt EURÓPA közepén.

Itt, ahol annyi hányadtatás és sorscsapás, amely e nemzetet már érte elég lenne egy újabb ezer esztendőre.

Nagyvonalú könnyedséggel áldozott fel e NÉP, sok száz és százezer fiatal életet, áradatként ontva a MAGYAR VÉRT, melyben a végtelen turáni rónák szilaj szabadság vágya lobogott.

Tette mind ezt a NEMZETÉRT, a HAZÁÉRT, mindenütt, határon innen és túl, ahol az ellenség fenyegette az ORSZÁGOT.

Most zászlót és fejet hajtunk azok előtt, akik a legdrágábbat, az életüket áldozták a MAGYARSÁGUKÉRT.

Az a hatalmas erkölcsi erő, amelyet az ő vérük és önfeláldozásuk épített fel lelkünkben, kötelezzen bennünket a múltunk tisztázására és annak felvállalására.

Mert az a NÉP, amely megtagadja múltját, elveszti létjogosultságát a jövő NEMZETEI sorában, aki pedig őseit megtagadja, megtagadja őt a jövő nemzedéke.

Eljött tehát az idő, amikor szembe kell nézni önmagunkkal. Vállalni kell a több ezer éves történelmünket, 1100 éves EURÓPAI jelenlétünket, 1000 éves államiságunkat minden keserű gyászával és fényes dicsőségével egyaránt.

Itt a Kárpátokkal övezett Szent Hazában oly sokszor vált e Nemzet a nagyhatalmak játékszerévé.

EURÓPA közepén rajtunk keresztül vezetett a TATÁR és az OSZMÁN hódító háborút, majd közép és újkori keresztes hadjáratok tizedelték Nemzetünket és állítottak bennünket megannyiszor válaszut elé.

Pusztultunk Muhínál, temettünk Mohácsnál, bujdosóvá lettünk Nagymajténynál, reményt vesztettünk Világosnál.

Síratóénekeink ihletői lettek Doberdó sziklái, az Isonzó habjai, Galicia hegyei.

E legutóbbi helyeken is hullott a férfi lakosságunk színe-java, melynek következtében két-millió fiát siratta ez az újra meg újra elárvult ORSZÁG.

Majd amikor minden összeomlott önmagára emelt kezét a jobb sorsra érdemes Nép. S amikor ismét talpra álltunk a Trianon okozta nemzeti sokkból történelmi tragédiáink újabb helyszínekkel gyarapodtak egy második világégés eredményeként.

A Don-kanyartól Lengyelorszáig, a Kárpátoktól a Dunáig, a Balatontól a Rajnáig öntözte magyar vér Európa, és e Hon bomba szántotta, gránát szaggatta földjét.

Duzzadt a halál birodalma minden emberi szenvedés próbáiban elbukó hadifoglyok és a bosszú szülte kényszermunkára elhurcoltak lelkeivel.

Anyák és gyermekek egekig érő jajkiáltásai nem találtak meghallgatásra, mert a magyar-nak mindig menni kellett, mindig harcolni kellett, önmagáért és mások igazáért.

A II. világháború és annak következményeként megint 1,5 millióval lettünk kevesebbek. Minden ötödik magyar családnak van halottja, akiket közel 50 éven át csak titokban, családi körben suttogva lehetett elsíratni.

HŐSÖK ÉS ÁLDOZATOK ŐK, A MI NAGYAPÁINK, APÁINK, TESTVÉREINK, akik itthon vagy ismeretlen helyen még mindig névtelenül és jeltelen sírokban méltatlanul elfelejtve alusszák örök álmukat. Az pedig mindig igaz, hogy egy nemzet lelkében csak akkor ér véget a háború, ha tisztességgel eltemette hallottait és van méltó hely, ahol elsíratja őket és leteheti az emlékezés virágait.

A dicső elődök nagyszerű tetteinek örök megőrzése végre újra törvénybe lett iktatva, hogy a felnövekvő nemzedékeknek örök példaul szolgáljon a katonai hősiességük, és áldozatkészségük.

Az Ő vérük által is megváltott Hon és Szabadság pedig kötelezzon bennünket arra, hogy nevük és cselekedetük mindenkor fényesen ragyogjon minden magyar emlékezetében.

Budapest. 2011. 05. 29. Hősök Vasárnapján.

v. l. Erdős László
nyá. honvéd ezredes

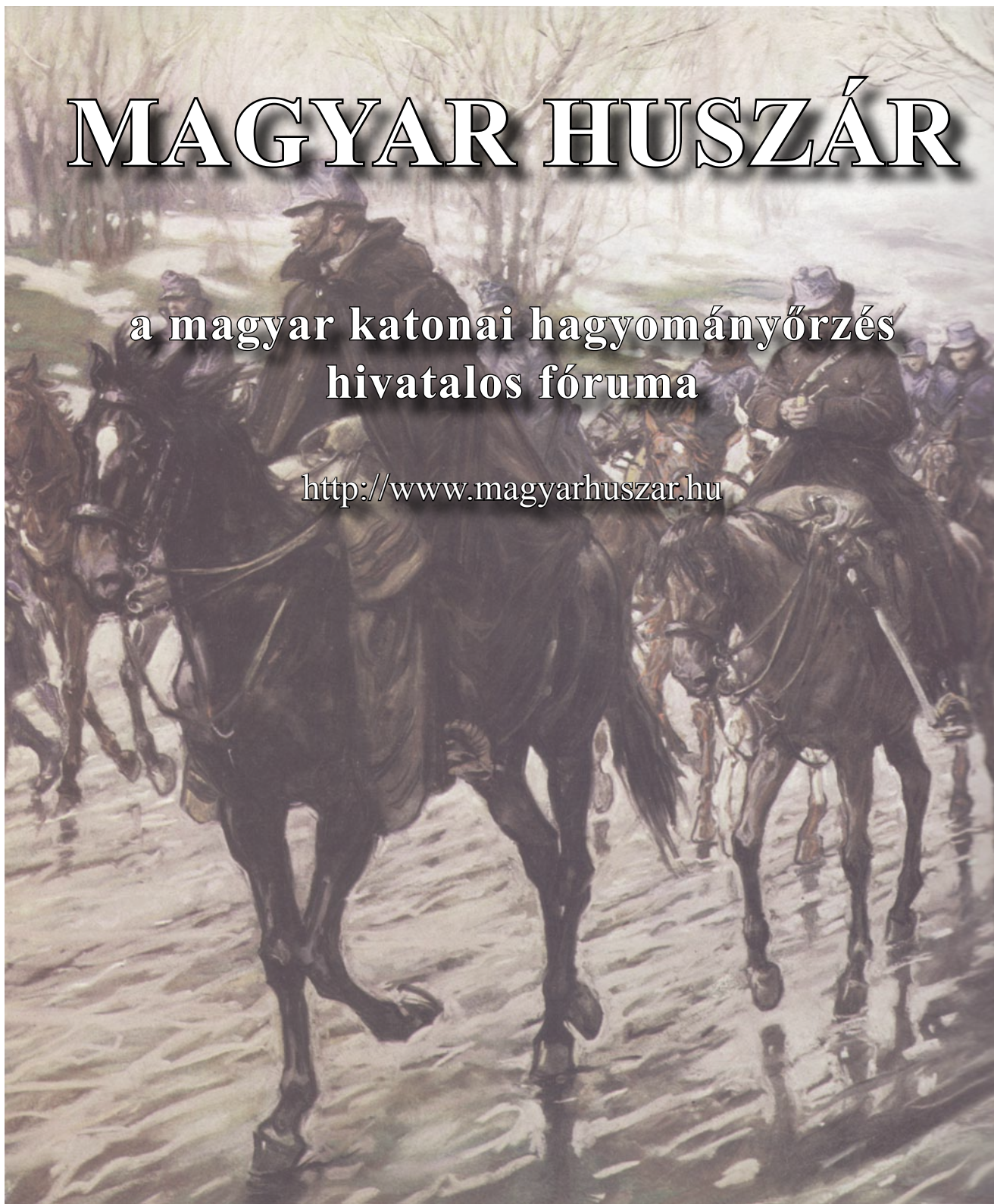

MAGYAR HUSZÁR

a magyar katonai hagyományörzés
hivatalos fóruma

<http://www.magyarhuszar.hu>

Magyar Huszár és Katonai Hagyományörző Szövetség

info@magyarhuszar.hu

ERŐT! TISZTESSÉGET!

